

movci, který se den co den mačkal na oplocení parku a pracoval na svém nekonečném románu. Byla to chvíle, kdy jsem odpočívala, tohle byly moje okamžiky dočasné úlevy.

A každé ráno téměř ve stejný čas kolem mě v plné rychlosti proběhl Vincent, jako by snad naháněl neviditelného nepřítele. Zhlédla jsem láhev s vodou, krátce střižené tmavé vlasy, opálenou kůži a hezké nohy – dlouhé a svalnaté. Tohle se opakovalo každý den ve skoro stejný čas po dobu necelých tří týdnů. Proběhl kolem mě a já jsem si jen tak pro sebe pomyslela, že to bude jen chlapík, který tady prostě pravidelně běhá. Byl to další okamžik na mé ranní cestě do práce, který jsem si takhle odškrtla. Líbila se mi ta předvídatelnost. Flirtování s metaři, odevzdání šálku čaje a potom tenhle běžec. Bylo to podobné tomu, když vám v hlavě uvízne oblíbená písnička.

A potom jednoho rána zpomalil, jenom o trošku, a ohlédl se po mně. Na kratičký okamžik jsem mu pohlédla do očí – byly tak jasně modré, jako by se v nich jako v zrcadlech odráželo samotné nebe. A potom byl zase pryč, ale to už bylo pozdě: moje každodenní rutina byla narušena, a s ní i klid mojí mysli. Po celý zbytek dne – ať už to bylo uprostřed boje o něčí život, nebo v klidu v převlékárně – se ke mně pohled jeho očí znovu a znovu vracel. A kdykoli se to stalo, pocítila jsem v žaludku chvění motýlích křídel.

Dalšího dne ráno jsem na něho čekala. Čekala jsem, až kolem mě zase proběhne, aby tak byla znovu nastolena obvyklá rutina. Jenomže on se zastavil, úplně náhle, několik kroků přede mnou. Potom se na okamžik otočil. Ruce měl na kolenou a lapal po dechu. Zaváhala jsem, ale potom jsem udělala krok stranou a rozhodla se, že ho obejdu.

„Počkejte... prosím.“ Mezi jednotlivými slovy se nadechoval, zvedl ruku a natáhl ji ke mně. To mě zastavilo. „Nejdřív jsem si myslel, že poběžím dál, ale potom jsem si řekl, do háje s tím, no a tak jsem se zastavil.“

„Dobře,“ pravila jsem.

„Říkal jsem si, že byste se mnou třeba ráda zašla na kafe?“ Usmál se – a byl to šarmantní úsměv. Úsměv člověka, který nemá ve zvyku prohrávat.

„To jste si říkal?“ zeptala jsem se ho. „A proč bych měla?“

„No, vlastně jsem spíš doufal,“ řekl a jeho usměvavý oblíček lehce znejistěl. „Jmenuju se Vincent. Vincent Carey. Jsem voják z útvaru Coldstream Guards. Zrovna mám volno, ale brzy se budu vracet zpátky do pouště. A člověk nikdy neví, chápete? No a tak jsem si myslel... prostě, máte krásné vlasy – samá lokna a sahají vám až k pasu. A taky máte oči jantarové barvy.“

Takže si všiml toho, jaké mám oči – možná přesně v tom samém okamžiku, kdy jsem si já všimla těch jeho.

„Ale já jsem hrozně líná osoba,“ upozornila jsem ho. „Nikdy nikam nechodím rychle.“

„Je tohle jen nezvyklý způsob, jak odmítnout pozvání na kafe?“ Jeho úšklebek se mi zamlouval stejně jako úsměv, který měl na tváři.

„Je to jenom varování,“ řekla jsem mu. „Varování, že možná nejsem ten, koho hledáte.“

„Víte, občas,“ řekl na to on, „občas prostě poznáte, že je někdo ten pravý.“

„A prozradí vám to jeho vlasy?“ zasmála jsem se.

„Spíš oči.“